

Kokkolan ammattiopiston opiskelija

Olin työssäoppimassa Ranskassa 25.4-23.5.2008 välisen ajan. En ole ennen käynyt ulkomailla, joten tämä oli mahtava mahdollisuus päästä näkemään Keski-Eurooppaa.

Pariisissa liikenne oli aivan toista kuin Suomessa. Autot ajoivat täysillä miten sattuu ja pyöräilijät pyöräilivät vielä siinä välissä. Liikennepoliiseja olikin pillin kanssa huitelemassa joissain risteyksissä. Kävimme Pariisissa syömässä Champs-Elyseellä, jossa ei ollut kuin miestarjoilijoita. Vesi maksoi ravintolassa 4,50€ ja pieni pizza maksoi vähän päälle 14€, mutta sen kyllä osasikin odottaa Pariisissa. Kaduilla oli paljon pikkukojuja, mutta kaikissa oli suurin piirtein samat tavarat ja vaatteet. Lauantai-iltana kävimme katsomassa Notre Damen kirkkoa ja kirkon edessä jotkut soittivat "disco-musiikkia" ja heittelivät tulikeppejä ja lopuksi kerjäsivät rahaa. Oli jotenkin hassua, sillä Suomessa tällainen ei tulisi kuuloonkaan.

Tavallisia ruokamarketteja oli vähän vaikea löytää, mutta hotellin lähellä oli onneksi yksi hyvä. Jos kaupassa tuote maksoi vaikka 4,98€ niin myyjä ei pyöristänyt summaa viiteen euroon vaan antoi 5€:sta kaksi senttiä takaisin. Kuljimme ympäri Pariisia metroilla ja kävellen ja napsimme kuvia vähän väliä. Sunnuntaiaamuna lähdimme suunnistamaan kohti juna-asemaa ja sieltä Nantesiin. Luotijuna meni niin lujaa, että korvat välillä paukkuivat. Maisema junasta oli melko tasaista koko ajan ja peltoja oli paljon. Yövyimme yhden yön Nantesissa hotellissa ja seuraavana aamuna kokkiopettaja tuli hakemaan minua hotellista. He olivat luvanneet tulla hakemaan yhdeltätoista mutta mies tulikin viittä vaille kaksitoista ja hän ei osannut sanakaan englantia.

Opettaja vei meidät koululle, jossa tapasimme Christinen, joka onneksemme osasi puhua englantia jonkin verran. Ei kuitenkaan niin hyvin, kuin olin kuvitellut. Kävimme koululla syömässä ja jokaisella oppilaalla oli jonkinlainen kortti, jonka avulla he saivat tarjottimen ruokalasta. Opettajat saivat etuilla jonossa jos halusivat. Pian seuraamme liittyi kouluavustaja Rose, joka osasi todella hyvin englantia. Hän lähti myös viemään meitä koululta Lysee Gasthausiin, jossa yövyimme Hannan kanssa kaksi yötä, ennen kuin pääsimme viralliseen asuinpaikkaamme. Gasthaus sijaitsi melkein keskustassa, mutta ovea emme saaneet ensimmäisenä yönä lukkoon, koska meille ei ollut avainta ja nukuimme parvella. Emme myöskään saaneet tyynyliinoja emmekä tääkipusseja, joten taiteilimme omista vaatteistamme makuuvaatteita.

Pääsimme syömään koulun opetusravintolaan. Tämä opetusravintola oli rakennettu luokkahuoneen tapaiseen tilaan, jossa oli baari ja muutama pöytä. Paikka ei ollut todellakaan yhtä hieno kuin meidän Kokkolinnamme. Tarjoilijoilla oli mustat housut ja valkoinen paita sekä punainen liivi. Oli kiva nähdä poikiakin tarjoilemassa. He käyttivät vatitarjoilua ruokailun aikana. Kokkiopiskelijat olivat tehneet meille voitaikinapasteijaa, burgundin pataa ja perunoita ja jälkiruokana oli nougatjäädäyke marjamelban kanssa. Ruoka oli todella hyvää. Huomasimme, että tarjoilijaopiskelijoita jännitti, koska heidän opettajansa tarkkaili heidän työskentelyään tosi tarkasti ja puuttui heti tilanteeseen näyttämään miten asia oikeasti tehdään.

Lopullinen asuntomme, jossa vietimme 23 päivää, oli kaukana keskustasta ja oli eräänlainen opiskelija-asuntola. Asunto oli kaksio ja ihan hyväkuntoinenkin. Alussa vähän pelotti, että miten osaamme kulkea metrolla työpaikoillemme, mutta pian opimme metrolla kulun ja saatoimme hypätä milloin vain metron kyytiin ja mennä kaupunkiin. Asuntomme lähellä oli ruokakauppa, jossa oli kylmätiskillä eläviä isoja rapuja, joita ihmiset saivat ostaa kotiin ja valmistaa niistä ruokaa.

Työssäoppimispaikkani oli ainoa neljän tähden hotelli Nantesissa, Hotel Mercury. Se oli tunnettu hotelliketju. Työpäiväni alkoi kello seitsemältä aamulla ja työpaikkaohjaajani oli Gwen. Hän oli

melkeinpä ainoa, jonka kanssa pystyin keskustelemaan siellä englanniksi. Olin apuna aamiaisvuorossa. Vein aamiaisia hotellihuoneisiin, putsasin ja katoin uudestaan salin pöytiä sekä vein asiakkaille kahvia, teetä tai kaakaota. Jos asiakas halusi kahviinsa kermaa, niin maito vain lämmitettiin kiehuvaaksi ja se oli sitten heidän kermansa. Gwen sanoi että heillä ei käytetä oikeata kermaa kahvissa vaan se on aina höyrytettyä maitoa. Aamiainen oli buffet pöydän tapainen ja se sisälsi esim. erilaisia juustoja, muroja, makkaroita, vaaleita leipiä (croissantteja, sämpylöitä ja croissantteja, joissa oli suklaahippuja sisällä), kermamunakasta, pekonia ja tuoreita hedelmiä.

Täytin myös hotellihuoneitten minibaareja välillä. Suurin osa hotellin asukkaista oli ranskalaisia ja välillä he sanoivat minulle jotain ranskaksi, kun toin heille aamiaisen huoneeseen, mutta en tietysti ymmärtänyt mitä he sanoivat, sillä ranskan kielen taitoni rajoittui bonjour, merci ja au revoiriin. Pelkkä hymy kuitenkin pelasti aina tilanteet.

Katteet laitettiin aina konepesun jälkeen kuumaan veteen, jossa oli viinietikkaa. Sen jälkeen katteet kiillotettiin ja ne tulivat tosi kiiltäviksi. Keittiössä oli yksi tiskaaja, joka ei tehnyt muuta kuin tiskasi. Välillä yritin sanoa joitain sanoja töissä ranskaksi ja huomasin, että he tykkäsivät kun edes yritin puhua heidän kieltään vaikka en sitä paljon osannutkaan.

Työpäivät olivat melkein aina 7-12 eli melko lyhyitä ja lomapäiviä oli tarpeeksi. Viikonloppuja en ollut kertaakaan töissä. Vapaa-aikana otimme aurinkoa ja kävimme lenkillä asuntomme takana olevalla urheilukentällä. Kiertelimme myös kaupungissa samoja vaatekauppoja ja kävimme syömässä crepejä ja ihania jäätelöitä. Kerran tapasimme kaupungilla jopa yhden suomalaisen. Hän omisti matkatoimiston, joka suunnitteli suomalaisille matkoja Nantesin alueelle. Hän kertoi Nantesin alueella elävän n. 10 suomalaista.

Nuorilla oli tapana kätellä ja tehdä poskisuudelmia tavatessaan. Jos kysyi joltain, puhuuko hän englantia, niin hän saattoi sanoa kyllä, mutta ei silti sanonut sanakaan englantia vaan puhui vaan ranskaa. Välillä olikin vaikeaa tulla ymmärretyksi. Jotkut ihmiset metrossa naureskelivatkin meille kun kuulivat meidän puhuvan suomea keskenämme.

Asunnossamme oli myös tv, mutta kaikki ohjelmat olivat ranskalaisia ja Amerikkalaiset leffat olivat dubattu ranskaksi, joten ei tv:stä loppujen lopuksi niin paljon iloa ollut. Ostimme usein kaupungista täytetyt patongit ja söimme jossain puistoissa. Eräässä kojussa myytiin suomalaista tonnikalaa leivän välissä. Mielestäni Suomessa ei ole tonnikaloja. Välillä oli todella kuuma ja hiki valui vaikka yritti olla kuinka vähillä vaatteilla tahansa.

Viimeisellä viikolla oli jo koti-ikävä ja jännitti miten paluu matka sujuu, kun opettaja ei ollutkaan enää turvana. Mutta hienosti selvisimme kotiin, sillä tapasimme sattumalta Pariisin lentokentällä erään suomalaisen tytön, joka oli menossa myös Suomeen. Suosittelen kyllä lähtemään tällaiselle reissulle, jos saa mahdollisuuden. Kuukausi oli mielestäni täysin sopiva aika tällaiselle reissulle.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:34